

Lerma, davant la Cambra, intentant justificar un fet injustificable

/ Jordi Vicent

El túnel del temps

Homenatge al mestre Serrano en les Corts valencianes

Si molts dels diputats socialistes o comunistes que assistiren al ple en què s'aprovà la Llei de Símbols de la Generalitat, amb bandera i banda, haguessen pogut veure-ho i sentir-ho des del 1979, per fixar-ne una data, haurien quedat al·lucinat. Aquest hipotètic viatge pel *túnel del temps* no s'esdevingué llavors. Ni tampoc ara en sentit invers; perquè molts d'ells també podrien espantar-se del que feien i deien fa quatre o cinc anys.

És evident que aleshores no sabien que el futur seria de color gris pàl·lid, amb

Manuel MUÑOZ

banc salmó per al Consell i bandera blava, amb himne del mestre Serrano i lletra de Maximilià Thous, amb peculiars interpretacions —més pròximes a l'argument ontològic sobre l'existència de Déu, utilitzat per sant Anselm, que a una altra cosa— de Pérez Ferré sobre la interpretació de la voluntat popular dels representants democràtics i els seus efectes.

En fi, el futur era així —qui ho hauria dit, després de tant de suportar Fernando Abril i la reben-taplenaris— i si alguns dels representants del poble en el parlament autònom haguessen pogut fer una escapadeta pel túnel del

temps, en un moment adequat, s'haurien adonat que no som ningú i que per a certs viatges no calia tant de comboi.

«Bé està tot allò que acaba bé», digué, en nom del minoritari Grup Popular, *Joserra García Fuster*, enmig dels seus habituals circumloquis de to ranci. Efectivament, per a ells ha acabat a cor què vols. La dreta d'aquest país, representada primerament per UCD i després per ells, ha aconseguit d'imposar el seu criteri en tot, malgrat ser minoritària. És per a estar-ne content, sens dubte. Però li falta la gràcia d'Abril, que a cada nova renúncia dels socialistes en temes simbòlics aprofitava per a dir: «Ja els n'hem convençut. Esperem que encara els convencerem més. A poc a poc».

Una pena, no cal dir-ho, que Abril haja desaparegut de la vida política i ara només es dedique a jugar a vaixells. En qualsevol cas, i sense ell, que s'ho hauria

passat la mar de bé l'altre dia, les Corts valencianes celebraren un homenatge al mestre Serrano.

¿Per què? És evident. Al Principal s'acaba de representar l'*Antologia de la zarzuela*, de Tamayo. La Diputació celebra un homenatge al mestre Rodrigo. Les Corts valencianes, per a no deixar de dir-hi la seua, el dedicaren a Serrano. I també a Thous, és clar.

Els únics que semblen mantenir una mínima dignitat històrica són els comunistes, malgrat els molts problemes que ha travessat el partit. Potser són una mica més exigents en qüestions estètiques. No votaren a favor de l'Estatut ni ho feren tampoc a favor de la Llei de Símbols. S'abstingueren prudentment i aclariren, per si els socialistes se n'havien oblidat, que aquest himne i aquesta lletra no representen moltes comarques del País Valencià.

Pérez Ferré, que semblava encarnar el paper del toterero Escamillo en *Carmen*, replicà amenaçador: «Si algú vol proposar com a himne la Muixeranga, que ho diga clarament».

El president, a qui sempre han agradat l'himne —amb la seua lletra—, la paella, les falles i la bandera amb blau, i mai no se n'ha amagat, aprofitava per a afegir que el carrer

Només els faltà cantar-lo

/ Jordi Vicent

«A l' president, li agrada l'himne, la paella, les falles i la bandera amb blau»

Però no fou ací on brillà més, sinó en l'argument ontològic de sant Anselm. Després de reconèixer que «bastants comarques de la comunitat no se senten representades per la lletra i música de l'himne», afegí que això no importava, perquè a partir d'aquell dia, amb una tan àmplia votació favorable, «tots s'hi sentiran representats». Vostés mateixos.

I Lerma, és clar, digué, si fa no fa, el mateix, però va procurar que li quedàs més fi. Precisa que «hui no avancem en marxa triumfal», si bé hi ha una voluntat ferma de fer-ho a partir del treball en pau.

«l'havia aprovat com a himne fa molts anys».

Decidí polir l'argument de Pérez Ferré i ho intentà: «Molts han dit que hi estaven en contra perquè era l'himne dels ajuntaments de la dictadura de Primo de Rivera, i tenien raó. Però hui ja no. És un himne de llibertat, perquè ha estat aprovat per aquestes Corts». I, de pas, assegurà contundent que, tot i que ha estat acusat de ser-ho, «no és un himne folklòric».

Allò que realment és una pena és no tenir a mà un túnel del temps en bon ús. Caldrà veure què diuen ses senyories d'ací cinc anys.

Festa del Dia de la Constitució

Excm. Ajuntament de València
Dia 8 de desembre
12 del matí

Cercavila per la ciutat, a partir de les 11 del matí, per a confluïr en la plaça de la Mare de Déu.

- Joan Blasco i l'Escola Municipal de Dolçainers de València.
- Escola Municipal de Dolçainers de Puçol.
- Dolçainers de la Falla «El Cudol».

Festa a la Plaça
Danses especials valencianes

- Danses guerreres i pantomímiques.
- Dansa de la Moma.
- Ball de nanos.
- Ball dels bastonets.
- Ball dels torneiants.
- Ball de Titagües.

Presentada per Toni Mestre.

Finalitzarà l'acte amb una gran dansa popular i es dispararà una gran mascletà, a càrrec de Pirotecnia Caballer.

Amb la col.laboració de la Generalitat i la Diputació de València.